

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

NANCY SPRINGER

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

CAZUL
MARCHIZULUI
DISPĂRUT

Traducere din engleză
de Ianina Marinescu

Redactor: Andreea Niță
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Corina Roncea, Dan Dulgheru

Tipărit la Real

Nancy Springer
The Case of the Missing Marquess: An Enola Holmes Mystery
Copyright © 2006 by Nancy Springer
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Springer, Nancy
Enigmele Enolei Holmes: cazul marchizului dispărut /
Nancy Springer; trad. din engleză de Ianina Marinescu. –
București: Humanitas, 2019
ISBN 978-973-50-6396-2
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

„AM STAT PE LOC O SECUNDĂ PREA MULT“

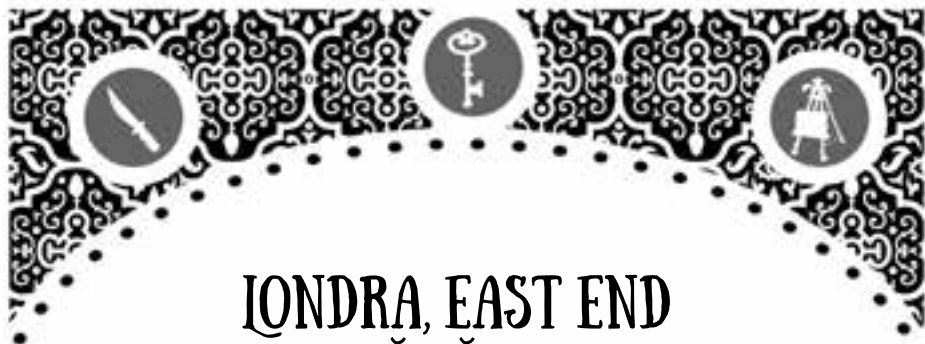
Pași grei răsunau în urma mea.

Am luat-o la fugă, dar era prea târziu. Auzeam pașii grăbiți tot mai aproape de mine. Mi-am simțit brațul strâns ca într-un clește. Am început să țip, dar o mână ca de oțel mi-a acoperit gura. Foarte aproape de urechea mea, un glas pătrunzător mi-a șoptit:

— Dacă te miști sau strigi, te omor.

Am încremenit de frică. Scrutam întunericul fără să mă pot mișca. Abia dacă mai puteam respira. Gâfâiam. Am simțit cum strânsoarea de pe braț slăbește și cum mâna i se strecoară pe lângă mine. Mi-a prins ambele brațe ca într-o menghină și m-a împins cu spațele de o suprafață care putea la fel de bine să fie un zid, dar știam că e pieptul lui. Și-a luat cealaltă mână de pe gura mea și, într-o clipă, înainte ca buzele mele tremurânde să poată articula vreun sunet, am întrezărit în bezna nopții lama de oțel sclipind. Lungă. Cu vârful ascuțit ca un țurture. O lamă de cuțit.

Mamei mele – N.S.

LONDRA, EAST END DUPĂ LĂȘAREA ÎNTUNERICULUI AUGUST 1888

O lumină slabă abia răzbate de la cele câteva felinare cu gaz rămase nesparte și de la focurile aprinse în vase vegheate de bătrâni ce vând supă de melci în fața cârciumilor. Necunoscuta, îmbrăcată în negru din creștet până-n tălpi, se strecoară prin penumbră, neobservată, ea însăși mai mult o umbră. De unde vine ea e de neconceput ca o femeie să umble noaptea pe străzi fără ca soțul, tatăl sau fratele să o însoțească. Însă va face tot ce trebuie făcut ca să-i găsească pe cei pierduți.

Cu ochii în patru în spatele vălului negru, se uită atent, cercetător și precaut în toate părțile. Vede cioburi pe dalele crăpate. Vede șobolani mișunând în voie, cu dezgustătoarele lor cozi fără păr, ca o dără. Vede copiii în zdrențe alergând în picioarele goale printre cioburi și șobolani. Vede cupluri, bărbați cu veste roșii de flanel și femei cu pălării ieftine de pai clătinându-se și sprijinin-du-se braț la braț. Vede pe cineva zăcând lângă un zid, beat sau adormit printre șobolani, poate chiar mort.

Privind la toate astea, e atentă și la ce se aude. Undeva, o flașnetă umple aerul întunecat cu o melodie. Căutătoarea cu voal negru ascultă această muzică de bețivani. Aude o fetiță cum strigă „Tati? Ta...?” în fața unei cârciumi. Aude țipete, râsete, vaiere de beție, vânzători ambulante care strigă: „Scoici! Patru la un penny. Înmuiate în oțet și numai bune de dat pe gât!”

Simte mirosul de oțet, de gin, de varză fiartă și cârnăciori prăjiți, dar și o adiere sărată dinspre portul aflat în apropiere și duhoarea Tamisei. Simte o miasmă de pește stricat și de apă stătută și murdară.

Trebuie să iuțească pasul, căci nu e doar căutătoare, ci și căutată. Vânătorul cu voal negru este vânat. Trebuie să ajungă departe, pentru ca bărbații de pe urmele ei să n-o poată găsi.

La lumina altui felinar vede o femeie cu fața boită ce așteaptă în pragul unei uși. O trăsură dichisită trece pe-acolo, oprește și din ea coboară un bărbat în frac și cu joben de mătase lucioasă. Chiar dacă femeia din prag poartă o rochie de seară, cu decolteu adânc, care poate că i-a aparținut cândva unei doamne din clasa socială a acelui gentleman, privitoarea în negru n-are senzația că bărbatul e aici ca să se ducă la dans. Observă căutătura pierdută și bântuită de frică a femeii de stradă, oricât de larg i-ar fi zâmbetul încremenit pe buzele date cu roșu. Una ca ea a fost de curând găsită sfârtecată la câteva străzi mai încolo. Evitând s-o privească în ochi, căutătoarea în negru merge mai departe.

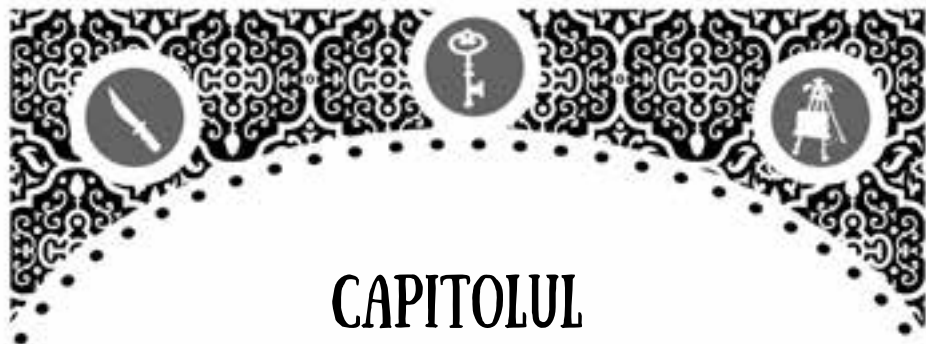
Un bărbat neras, rezemat de un zid îi face cu ochiul.
— Doamna e singurică? Nu vrea companie?

Dacă ar fi fost un gentleman nu i s-ar fi adresat înainte de a-i fi fost prezentat. Trece în grabă pe lângă el, ignorându-l. Nu trebuie să stea de vorbă cu nimeni. Ea nu e de aici. Acest gând nu o tulbură, căci n-a fost niciodată de nicăieri. Și, într-un fel, a fost mereu singură. Dar

simte o strângere de inimă scrutând întunericul, căci acum nici casă nu mai are, este o străină în cel mai mare oraș al lumii și nu știe unde o să-și pună capul pe pernă la noapte.

Și, cu voia Domnului, dacă va supraviețui până mâine dimineață, nu poate decât să speră că o va găsi pe cea atât de dragă inimii ei, pe cea pe care o caută.

Se afundă tot mai adânc în întuneric și în mahalalele de lângă docurile din estul Londrei. Singură.

CAPITOLUL

1

Mi-ar plăcea foarte mult să știu de ce mama mi-a pus numele „Enola“, care citit de la coadă la cap înseamnă *singură*¹. Mama a fost, sau poate încă mai este, atrasă de cifruri și probabil că a avut ea ceva în minte, un avertisment sau un fel de binecuvântare stângace sau, cine știe, niște planuri, chiar dacă tata pe atunci era încă în viață.

Oricum ar fi, când eram mică, mama îmi spunea în fiecare zi: „O să te descurci foarte bine de una singură, Enola“. Exact așa-mi zicea de obicei în loc de bun-rămas, când, cu mintea în altă parte, ieșea pe ușă ținând la subraț caietul ei de schițe, pensulele și acuarelele, ca să hoinărească prin împrejurimi. Și chiar mă lăsa foarte mult timp singură, până când, în iulie, în seara zilei când împlineam 14 ani, n-a mai binevoit să se întoarcă acasă, la Ferndell Hall.

1. *Alone* în engleză (*n. tr.*).

Pentru că oricum urma să mă serbez alături de Lane, majordomul nostru, și de soția lui, bucătăreasa, absența mamei mele nu m-a supărat la început. Chiar dacă ne purtam destul de cordial când ne vedeam, rareori eu și mama ne amestecam una în treburile celeilalte. Am presupus că o afacere urgentă a reținut-o în altă parte, mai ales că-i dăduse instrucțiuni domnului Lane să-mi dea cadourile la ora ceaiului.

Darurile de la mama au fost următoarele:

o trusă de desen: hârtie, creioane, o ascuțitoare cu care să le ascut și niște gume de șters, toate aranjate frumos într-o casetă plată de lemn care se deschidea sub formă de șevalet;

o carte groasă cu titlul: *Semnificația florilor: cu observații despre mesajele transmise de evantaie, batiste, peceti de ceară și timbre poștale;*

o cărțuție despre cifruri.

Chiar dacă priceperea mea la desen era limitată, mama încuraja dramul de talent pe care-l aveam. Știa că-mi place să desenez, la fel cum îmi place să citesc aproape orice carte, pe orice temă – cât despre cifruri, știa că *nu* prea îmi pasă de ele. Cu toate astea, făcuse cu mâinile ei această cărțuție pentru mine și se vedea clar cum îndoise și lipise la un loc pagini împodobite cu flori delicate, desenate în acuarelă.

Era evident că muncise o vreme la acest cadou. Îi pasă de mine, mi-am spus. Ferm. De mai multe ori pe parcursul serii.

Chiar dacă nu știam pe unde umbla mama, mă așteptam ca peste noapte ori să vină acasă, ori să trimită vorbă. Am dormit liniștită.

Totuși, a doua zi dimineată, Lane a clătinat din cap. Nu, doamna nu s-a întors. Nu, nici nu a trimis vorbă.

Afară era mohorât și ploua, la fel și în sufletul meu, și am devenit din ce în ce mai neliniștită.

După micul dejun am urcat înapoi în camera mea, un refugiu plăcut, unde comoda, masca de la lavabou, șifonierul și așa mai departe erau toate vopsite în alb, având pe margini un model floral în roz și albastru. „Mobilă rustică“ îi zicea lumea, chestii ieftine pentru copii, dar mie-mi plăceau. În majoritatea timpului.

Nu și astăzi.

Nu suportam să stau în casă; de fapt, nici pe scaun nu puteam să stau prea mult, ci doar cât să-mi trag galoșii peste ghete. Aveam o cămașă și niște pantaloni trei sferturi – haine confortabile care fuseseră ale fraților mei mai mari, iar peste ele mi-am pus un impermeabil. Așa am coborât scările și am luat o umbrelă din suportul de pe hol. Apoi am ieșit prin bucătărie, spunându-i doamnei Lane:

— Ies puțin să arunc o privire.

Bizar; erau aceleași cuvinte pe care le rostesc aproape în fiecare zi când ieșeam să caut ceva, deși de obicei nu știam ce caut. Orice. Mă cățăram în copaci doar ca să văd ce e acolo: cochilii de melc cu dungi maro și galbene, provizii de ghinde, cuiburi de păsări. Iar dacă găseam un cuib de coțofană, cotrobăiam în el după tot felul de obiecte: capse de la ghete, bucăți de fundițe colorate, un cercel pierdut. Mă prefăceam că s-a pierdut ceva de mare valoare și că eu îl căutam...

Doar că acum nu mă mai prefăceam.

Și doamna Lane și-a dat seama că de astă dată era altfel. Pentru că nu purtam niciodată nimic pe cap, ar fi trebuit să strige după mine:

— Nu v-ați luat pălăria, domnișoară Enola!

Dar n-a zis nimic, doar s-a uitat cum ies pe ușă.

Cum ies să arunc o privire în căutarea mamei mele.

Chiar credeam că o pot găsi singură.

După ce m-am îndepărtat suficient cât să nu mai fiu văzută din bucătărie, am început să alerg înapoi și încolo ca un câțel, căutând să iau urma mamei. Ieri dimineață, ca răsfăț de ziua mea, mi se dăduse voie să lenevesc în pat; așa că nu o văzusem pe mama plecând. Dar presupunând că stătuse, ca de obicei, câteva ore să deseneze schițe de flori și plante, am căutat-o mai întâi prin Ferndell.

Pentru că ea se ocupa de moșie, mamei îi plăcea să lase plantele să crească în voie. Am cutreierat prin grădini sălbatice cu flori, peste pajiști cotropite de grozamă și măracini, prin păduri invadate de iederă și viță-de-vie. Iar din cerul mohorât ploaia nu contenea să cadă asupra mea.

Reginald, bătrânul nostru câine, m-a urmat îndeaproape până când s-a săturat să stea în ploaie și a plecat să se adăpostească undeva. Ființă inteligentă. Udă până la genunchi, știam că trebuia să fac și eu la fel, dar nu puteam. Neliniștea mea sporea, la fel și ritmul pașilor, iar acum eram mânată de la spate doar de groază. De groaza că mama zăcea pe undeva, rănită sau bolnavă sau – o teamă pe care n-o puteam nega cu totul, căci mama nu mai era chiar tânără – doborâtă de un atac de cord. Poate că era... dar nici n-aveam curaj să mă gândesc de-a dreptul la așa ceva; existau alte cuvinte. S-a prăpădit. A trecut dincolo. A dispărut dintre noi. S-a dus alături de tata.

Nu. Nu se poate...

Fiindcă eu și mama nu eram „apropiate“, s-ar zice că n-ar fi trebuit să-mi pese prea mult de dispariția ei. Însă mă simțeam oribil, căci mi se părea că, dacă i s-a întâmplat ceva, era numai vina mea. Am simțit întotdeauna că eu sunt de vină – pentru orice, pentru că respir –, fiindcă apărusem pe lume indecent de târziu